

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum I. Decretalium, Per quadraginta, & tres Titulos distributum, in
quo agitur De Constitutionibus, Seu Legibus universim ...

Krimer, Ferdinand

Augustæ Vindelicorum, 1706

§. IV. An Exempti possint audire confessiones sæcularium, si approbatio
illis injustè denegetur?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73031)

Quoad alteram partem in eod. n. 2429. quod subditus alienus à casu in sua dicecesi reservato, in alia, ad quam sine fraude reservationis transit, à Confessore approbato in hac (ubi talis casus reservatus non est) absolvi possit, videtur omnino affirmandum, si vel ab Ordinario suo, vel ex ipso transitu, ad talem locum Confessoribus pro tali dicecesi approbatis subiciatur; cum aliàs in non subditum jurisdictionis inaniter exerceretur; videtur autem in dicto casu subijci per constitutionem cit. Clementinæ, ut constat ex cit. Clement. 57. Ergo.

§. IV.

An Exempti possint audire confessiones secularium, si approbatio illis injustè denegetur?

442. **S**upponend. in Clementina Dudum, de sepulturis; Extrava. Bonifacij VIII. incip. super cathedram: eodem, Mendicantibus (non enim loquitur textus indefinitè de Exemptis) ut, si ex odio, vel malevolentia, ubi à suis Superioribus præsentati sunt, repellantur ab Episcopo, possint confessiones audire, concessum esse, Verba Clementinæ citata sunt: si forè jam dicti prælati (quibus scilicet præsentandi sunt rogantes approbationem) quemquam ex dictis Fratribus præsentatis, eisdem ad hujusmodi officium nolent habere, vel non ducerent admittendum; eo amoto, vel subtracto, loco ipsius, similiter eisdem præsentandus Prælati possit, & debeat alius surrogari; si verò ydem Prælati præfatis Fratribus ad confessiones (ut præmittitur) audiendas electis, hujusmodi exhibere licentiam recusarint: nos ex nunc ipsis ut confessiones sibi confiteri volentium liberè, licitèque audire valeant, & eisdem penitentis imponere salutes, atque eisdem beneficium absolutionis impertiri, gratiosè concedimus, de plenitudine Apostolicæ potestatis; id quod etiam iisdem verbis habetur in Extravag. super cathedram, inter communes.

Postquam autem in CC. Tridentino, sess. 23. cap. 15. decretum hujus tenoris editum est (quamvis Presbyteri in sua ordinatione à peccatis absolvendi potestatem accipiant; decernit tamen sancta Synodus, nullum, etiam Regularem posse confessiones secularium, etiam Sacerdo-

tum audire, nec ad id idoneum reputari, nisi aut Parochiale beneficium, aut ab Episcopis per examen, si illis videbitur: esse necessarium, aut aliàs idoneus judicetur, & approbationem, quæ gratis detur, obtineat, privilegij, & consuetudine, quacunque, etiam immemorabili, non obstantibus) inter DD. super illo privilegio, de quo num. preced. controversia orta est, an illud per hoc decretum Tridentini sublatum sit, vel non? Non esse per hoc decretum Concilij sublatum, tenent scribentes, etiam post Tridentinum, Layman lib. 5. summa tr. 6. c. 11. num. 4. Fagundez l. 7. de 2. præcept. Ecclesiæ, c. 2. nu. 15. & 58. Navarr. Henriq. Vega, Miranda, & alij quos citat, & sequitur Castropalaus cit. S. 3. nu. 8. V. num. 2792.

Contrarium tamen tradit Suarez cit. d. 28. sect. 5. n. 6. & 15. ubi ait: ad hoc, ut Sacerdos potestatem absolvendi à peccatis, acceptam in collatione Ordinis, validè exerceat, Tridentinum expressè postulavit approbationem ejus, factam ab Episcopo, tanquam conditionem, ut Sacerdos idoneus reputetur, & patet ex textu, ibi: nullus reputetur idoneus, nisi ab Episcopo approbationem obtineat; ergo hac conditione non posita, nullus est usus potestatis à Sacerdote in ordinatione acceptæ; ergo undecunque contingat, illam deficere, idem procedit.

Sed ad hoc illi AA. respondent, id omnino procedere, nisi aliunde idoneus judicetur, & approbetur, nimirum ab ipso jure, quod clarè videtur insinuare etiam ipse textus Tridentini, ibi: aut aliàs idoneus judicetur; addunt nec dici posse, huic privilegio derogatum esse per Tridentinum, vi expressæ clausulæ: privilegij quibuscunque non obstantibus; quia juxta plures DD. privilegium insertum juri communi (quale est dictum privilegium Mendicantium) indiget derogatione speciali. Deinde lex generaliter loquens non derogat dispositioni in casu speciali, cujus mentionem non facit; ac dispositio illa in Clement. Dudum, & Extravag. cit. est in casu speciali; & decretum Tridentini generaliter loquens, non facit ejus mentionem specialem: ergo; & ipsa sentiunt non pauci, etiam referendi nu. 2792. Accedit, etiam in dato casu verificari verba decreti: nullus reputetur ido-

idoneus, nisi ab Episcopo approbationem obtineat. Nam habentes illud privilegium à Clemente, & Bonifacio pro tali casu concessum, approbationem habent à Lege Pontificia, seu Summo Episcopo, qui est Ordinarius in qualibet dicecesi; sic illi.

Hanc eandem sententiam, ab aliis fuse propugnatam esse, & copiose, refert Archdekin in *Theol. tripart. p. 3. tr. 1. q. 18.* qui tamen *cit. p. 3. tr. 2. c. 2. n. 5. refert,* derogationem Urbani VIII. in oppositum, annotarià Card. de Lugo. *D. 22. de Pœnit. n. 29.* & quoad Confessionem Paschalem illud privilegium reprobari ab Alexandro VII. *propof. 13.* Cæterum ipse *p. 3. tr. 1. q. 18.* in editione Colonienfi ad hanc questionem, *An Regularis manifestè idoneus, cui approbatio ab Ordinario injustè negatur, possit validè in illius dicecesi confessiones excipere?* rectius respondet negativè, cum Suarez, Vasquez, Lugo *de Pœnit. D. 21. sect. 3. n. 5.* quia negatio approbationis, non est approbatio, quam Tridentinum expresse requirit:

Dices 2. licet Episcopus injustè neget approbationem Sacerdoti non Regulari, is adhuc non potest licitè, ac validè audire confessiones; ergo nec Regularis; etiam ex Ordine Mendicantium, licet Episcopus ei injustè neget approbationem. Respondent. N. conseq. quia Sacerdos non Regularis eo casu, nec ab Episcopo, nec ex privilegio inserto juri communi habet approbationem; secus Regularis ex tali Ordine, ut constat ex jam dictis. Sic illi.

Quæres, unde colligi possit, quòd Episcopus *injustè*, seu sine justa causa neget approbationem Regulari Ordinis Mendicantium à suo Superiore, Ordinario pro approbatione presentato? Respondet Rodriguez *in explic. Bullæ §. 9. d. 1.* & Fagundez *l. 7. in 2. præcept. Eccles. c. 2. n. 16.* si nullam hujus negationis causam legitimam exhibeat, nec apparet habere, posse, si Religiosis, vel Religioni detrahat, si alios Clericos, vel etiam Regulares, minus opinione communi hominum, idoneos approbet: quibus merito addi potest, si, ubi potest, erga talem religionem vindictam, vel passionem ostendat, &c.

Dices 3. Ordinarius, Regulares, etiam simpliciter, & sine restrictione approbatos pro sua dicecesi, suspendens à confes-

sionibus audiendis, seu revocans licentias, illis concessas, ex nova causa superveniente, quæ ipsas confessiones concernat, non tenetur eam causam Regularibus significare, sed Sedi Apostolicæ duntaxat, ubi eam aperiri postulaverit; ergo ex hoc, quòd Ordinarius ejusmodi Regularibus etiam à suo Prælato presentatis, non exhibeat legitimam causam negatæ approbationis, non negat *injustè*, Ant. Constat. ex Constit. Clementis X. 32. solutionem hujus Argumenti petendam ex *n. 2449. & seq.* sic ex mente Authorum (quos retuli *n. 2440.*) cæterum rectius hoc negari, jam dixi §. *Hanc eandem.*

Præter ea, quæ in præmissis dicta sunt 2443. not. 1. eum, qui constituitur Parochus, aut obtinet beneficium, cui animarum cura annexa est, non indigere alia approbatione; si tamen Parochus Officium illud, aut beneficium relinquit, non poterit sine nova approbatione confessiones excipere; sic Archdekin *cit. p. 3. tr. 2. c. 2. n. 2.* quamvis Mendo *in statera opinion. benignar. dissertat. 14. q. 13. n. 145.* censet, eum, qui fuit Parochus, etiam si sponte beneficium dimittat, actu approbatum esse; quia perseverat approbatio præstita in collationem beneficii, quæ non amittitur per dimissionem illius; ita Mendo.

Rationem reddit, quia Tridentinum intendit, quòd constet de idoneitate Confessarij, vel per approbationem Ordinarij, vel per publicum testimonium Ecclesiæ in collatione beneficii Parochialis; constat autem de idoneitate ejus, qui dimisit beneficium, siquidem id publicum testimonium præcessit, quod non extinguitur per eam dimissionem, illudque testimonium præcedens eodem modo actu se habet, sive ille retineat beneficium, sive dimittat; sicut ergo actu durat, & actu est approbatus, si retineat; sic etiam durat actu, si dimittat; quippe in eo testimonio publico Ecclesiæ nulla fit immutatio, sed in aliquo ad illud secuto, quod non minuit, nec tollit testimonium, de idoneitate. Sic ille

Sed hoc videtur limitandum nisi approbatio restricta sit ad tempus *retenti beneficij curati*; nec intelligi debet, nisi pro audiendis confessionibus in loco, ubi approbatus est ab Ordinario loci ex *constit. Clementis X.* de qua *n. 2426.*

Not. 2. cùm approbatio non sit actus Ordinis, Episcopum posse illam conferre per Vicarium, vel alium quemvis deputatū.

Not. 3. examen, in Ordine ad approbationem, non esse absolutè necessarium, modò aliunde de Sacerdotis aptitudine ad confessiones audiendas prudens iudicium formari possit, colligitur ex Trident. *sup. in n. 2414.*

Not. 4. approbationem concedi posse cum restrictione ad certum genus personarum, certum locum, & tempus, quando iusta causa occurrit.

Not. 5. non teneri Episcopum stare iudicio cujusvis alterius Ordinarij pro sua diocesi, in qua possunt esse difficultates alijs non communes; si tamen Episcopus tantum ostendat se contentum aliorum approbatione, Sacerdos alià non indigebit; sin minus, in validè absolvet.

Not. 6. Parochum, aut alium, ob magnum populi ad se accursum, non posse ad audiendas confessiones sibi asciscere alium Sacerdotem, vel Regularem, vel sæcularem, non approbatum ab Ordinario loci, in quo fit confessio; secus taliter approbatus; constat ex *Constit. Clementis X.* de qua *n. 2426.* & tradit Andreas Mendo in *Statuta opinionum benignar. dissertat. 1. q. 5. n. 76.*

Not. 7. ab eod. *n. 77.* tradi, Regularem ab Episcopo unius diocesis approbatum, si hic ad aliam diocesin promoveatur, indigere nova approbatione ipsius ad audiendas confessiones in illa; quia per priorem non verificatur, eum esse approbatum ab Ordinario loci, in quo fit confessio.

Not. 8. non licere Episcopo, Sacerdoti idoneo, sine iusta causa, approbationem denegare; quia approbatio non est gratia arbitraria, sed est testificatio authentica de aptitudine personæ, ut illi ad confessiones audiendas iurisdictio conferatur; ergo cùm Sacerdotes ad illud munus sint Ordinati, non possunt sine injuria ab eo repelli, si debitâ doctrinâ, & prudentia instructi inveniantur. Ubi tamen nota, quòd, si Sacerdos idoneus etiam injustè reprobatus fuerit, non potest validè à peccatis absolvere. Quia negatio injusta approbationis, non est approbatio; Tridentinum autem ad validam à mortalibus absolutionem Ordinarij approbatio-

Tom. I.

nem requirit. *Non obstantibus*, inquit, *privilegijs*; ubi tamen nota, quod dicitur de doctrina in approbando, debere etiam intelligi de moribus, ac probitate vitæ. *V. num. 2792.*

¶ V.

An Ordinarius, Regulares Exemptos, suspendere possit à Confessionibus audiendis?

Approbationem prius concessam, posse denuo revocari ab ipso approbante, vel ejus successore, *si approbatus evadat indignus*, communis tenet; & ratio est; quia, si persona evadit inidonea, cessat declaratio authentica de illius idoneitate; evadit autem inidonea, si inhonestè, ac sceleratè vivat, aut pravi exempli sit, cùm præcipua Ministri Sacramenti Pœnitentiæ qualitas sit integritas vitæ, ac morum honestas, ut expressè habetur in *cit. Constit. Clement. X. §. 6.* ubi dicitur, *hanc ipsam qualitatem esse causam*, quæ ad confessionis Ministerium pertinet, sic, ut ob ejus defectum Episcopus Regulares, à semetipso approbatos, suspendere, aut repellere à confessionibus audiendis possit.

Quæstio tamen est 1. an valida sit approbationis revocatio, si eam alicui datam Episcopus absque iusta causa faciat? Negativam valde probabiliter sequitur *Castropal. cit.* quia stante idoneitate personæ per iudicium, & testimonium authenticum Episcopi declaratâ non modò non prudenter, imò nec licitè, nec validè idoneitatis declaratio mutari potest; aliàs Episcopi iurisdictio non in ædificationem, sed ruinam foret. Hinc meritò docet *Castropal. cit. p. 17. §. 3. n. 5.* Episcopum Presbytero sæculari, vel Regulari examen, & approbationem negare non posse, si ex odio, aliòve iniquo fine moveatur; tum quia id adversatur charitati, & Religioni; tum quia alienum est à munere Episcopali. Minus autem approbationem negare potest reperto per examen idoneo; tum quia, non approbando talem, saltem consequenter, & factò declararet ineptum, quod est in tali casu falsum, tum quia justè petenti, vi muneris, & officij sui, tenetur adjudicare postulatū, secundum merita causæ; sic ille, plura subjungens à *n. 7.*

Aa aa

Quæ-

2444.

2445.